

zuje se podle § 44 jedn. ř. pro ss na citované již nál. Boh. A 10597/33 a 10656/33.

Stížnost ovšem nevytýká ani rozhodnutí zem. úřadu ani rozhodnutí okr. úřadu v tomto směru rozpor se zákonem. Avšak soud musí svou příslušnost zkoumati podle § 4 zák. o ss z povinnosti úřední a nemůže vzhledem k § 5 zák. o ss přezkoumávati rozhodnutí o věci, jež nebyla dosud v administrativním pořadu vyřízena.

V daném případě nebyl okr. úřad konečnou instancí, neboť podle toho, co bylo uvedeno, bylo proti jeho rozhodnutí přípustné odvolání k zem. úřadu. Pak by však stížnost byla nepřipustná a měla by býti proto podle § 5 zák. o ss odmítnuta. Avšak nař. rozhodnutí vystupuje oproti st-li jako výrok poslední přípustné správní stolice, jsouc opatřeno právním poučením, že není proti němu opravného prostředku. Nelze proto stížnost prostě odmítnouti. Ježto pak právním poučením, jež — jak bylo řečeno — není ve shodě se zákonem, byl st-l uveden v omyl, což zakládá podstatnou vadu řízení, bylo nutno nař. rozhodnutí okr. úřadu zrušiti podle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení, aniž bylo možno zabývati se meritorními námitkami stížnosti.

K tomu budiž podotknuto, že konečný návrh stížnosti, aby nss rozhodl, že obec J. je povinna st-li udělit stavební povolení, aneb aby nařídil, že nižší stolice nemohou od 5. května 1930 učiniti nějakého právně účinného opatření nebo rozhodnutí a že veškerá rozhodnutí těchto nižších stolic pozbývají právní účinnosti, jeví se s hlediska §§ 6 a 7 zák. o ss nepřipustným.

Č. 11.536.

Stavební právo (Čechy): § 25 odst. 3 čes. staveb. řádu má na zřeteli pouze spory (o postup pozemků) mezi obcí na jedné a parcelantem, resp. stavebníkem a adjacentem na straně druhé.

(Nález ze dne 7. listopadu 1934 č. 20.836.)

V ě c: JUC. Karel Č. v S. (adv. Dr. Josef Herain z Prahy) proti ministerstvu veř. prací o odevzdání pozemků na ulice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze dne 20. ledna 1930 žádal st-l zem. úřad v Praze, aby přikázal obci S., aby zavedla knihovní pořádek o pozemcích, které v důsledku rozparcelování pozemků v t. zv. Pražské čtvrti ve S. jsou určeny na ulice, aby se postarala o odevzdání jich obci do veřejného statku, zejména aby přiměla stavebníky k splnění povinnosti odevzdati pozemky potřebné na ulice tak, jak se k tomu zavázali v řízení o stavbách povolených jim na těchto pozemcích. Příslušnost zem. úřadu rozhodnouti o této žádosti odůvodňoval st-l jednak tím, že zem. úřadu přísluší dozorčí právo nad obcemi, jednak že je podle § 25 odst. 3 čes. stav. řádu povolán rozhodovati v záležitostech odstupování pozemků na ulice. Věcnou oprávněnost své žádosti opíral pak st-l o tvrzení, že jemu jako tehdejšímu i dosavadnímu vlastníku těch částí pozemků, které tvoří budoucí ulice, a jako účastníku při stavebních řízeních v postavení

souseda přísluší subjektivní nárok na to, aby stavebníci tyto jeho pozemky odevzdali obci bezplatně do veřejného uličního statku.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad v pořadí instančním tuto žádost st-lovu. V důvodech bylo v podstatě uvedeno, že není tu objektivních předpokladů, aby proti obci S. bylo politickými úřady zakročeno z moci dozorčí, ježto v této věci nejde o žádné porušení konkrétních zákonných předpisů, na kterýžto případ jest působnost dozorčích úřadů omezena, a st-li na výkon této úřední činnosti ani subjektivní nárok nepřisluší. St-li nenáleží právo ke stížnosti z nečinnosti obce, a mylně se domnívá, že ho k tomu opravňuje veřejné subjektivní právo sousedské, které prý mu vzniklo tím, že jednotliví stavebníci při stavebních komisích se zavázali k bezplatnému postoupení pozemků do veřejného statku. Rovněž tak není v této věci předpokladu pro instanční rozhodování podle § 25 odst. 3 stav. řádu, poněvadž spor o bezplatný postup ploch na ulice ve smyslu tohoto ustanovení mohl by vzniknouti toliko mezi stavebníky, kteří se k tomu proti obci zavázali, takže jen stavebníci neb obec mohli by se domáhati řešení tohoto sporu u zem. úřadu jako první stolice, nikoli však st-l, neboť původní parcelace z r. 1912, při které byl st-l zavázán k postupu pozemků do veřejného statku, nebyla uvedena ve skutek, a původní úmluva obce se st-lem o postupu příslušných ploch byla přenesena na jednotlivé stavebníky.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí nemohl nss uznati důvodnou z těchto úvah:

Soud nemohl se zabývati jinými otázkami, než které byly předmětem rozhodování úřadů správních. Úřady správní — první i druhé stolice — rozhodovaly však jen o návrhu st-lově, obsaženém v jeho podání z 20. ledna 1930, v němž st-l žádá, aby zem. úřad nařídil obci S., by zavedla knihovní pořádek o pozemcích určených za ulici v t. zv. Pražské čtvrti, aby se postarala o odevzdání těchto pozemků do obecního veřejného statku, a zejména aby přiměla stavebníky k splnění jejich závazku, převzatého v konsensním řízení stavebním v příčině postupu oněch pozemků k ulici. Tento svůj návrh st-l blíže determinoval, a to v ten smysl, že se domáhá jednak toho, aby zem. úřad použil svého dozorčího práva nad obcemi, jednak aby rozhodl podle ustanovení § 25 odst. 3 čes. stav. řádu. Zem. úřad a v poslední stolici žal. ministerstvo tomuto petitu st-lovu nevyhovělo. Jediné toto rozhodnutí může tedy býti předmětem stížnosti k tomuto soudu.

Žal. úřad nejprve odepřel zakročiti proti obci S. z titulu moci dozorčí. Pokud stížnost obrací se proti tomuto výroku, nemohl jí soud vyhověti, neboť podle obecně a důsledně uznávané zásady právní (srv. na př. nál. Boh. A 71/19, 544/21, 834/21, 1691/22, 4598/25, 5450/26, 5748/26 a j.) nepřisluší — není-li opačného zákonného ustanovení — nikomu právní nárok na výkon moci dozorčí. Ježto pak soud může podle § 2 zák. o ss poskytovat ochrany toliko právním nárokům (subjektivním právům), odepřením dozorčího zakročení však nikdo v svém subjektivním právu nemůže býti zkrácen, není možno stížnost, jež obracejíc se proti odepření zákroku mocí dozorčí implicite tvrdí porušení svého subjektivního práva, uznati důvodnou. Za této situace slušelo ponechat stranou otázku, zdali zem. úřadu vůbec přísluší dozorčí právo, jehož použití se st-l domáhal.

Zbývá tedy jen zkoumati, zda nárok st-ľuv, pokud se opírá o předpis § 25 odst. 3 čes. stav. ř., byl zem. úřadem a v poslední stoliči ministerstvem veř. prací zamítnut právem. Žal. úřad nevyhověl tomuto návrhu v podstatě z toho důvodu, že právní poměr, jehož rozřešení se st-ľ domáhal, není sporem ve smyslu § 25 odst. 3 čes. stav. ř., a zabýval se v této souvislosti otázkou procesní legitimace st-ľovy.

Soud nemohl přisvědčiti vývodům stížnosti, jež obracejí se proti tomuto právnímu posouzení sporu st-ľem před zem. úřad vzneseného. Předpis § 25 odst. 3, jenž praví, že politickému úřadu zemskému je vyhrazeno, aby rozhodl v případě sporu o otázce bezplatného postupu pozemků, není možno vytrhnouti z jeho úzké souvislosti s ostatními ustanoveními oddílu c), části II. stav. řádu »o postupování pozemků a náhradě«. První § tohoto oddílu, to jest § 22, upravuje povinnost parcelantovu postoupiti obci pozemek potřebný pro ulice, § 23 jedná o povinnosti stavebníků postoupiti obci pozemek k ulici, § 24 upravuje pak povinnost adjacentů k postupu obci parcely, event. i s budovami, otvírá-li se z veřejného zájmu nová ulice nebo rozšiřují-li se ulice dosavadní. Následující § 25 obsahuje pak kompetenční a procesní normy pro případ, nebylo-li lze docíliti v příčině postupu pozemků dohody, což v souvislosti s předchozími §§ 22—24 nemůže znamenati nic jiného, než že nebylo docíleno dohody mezi obcí s jedné strany a tím, kdo je podle některého z předchozích ustanovení k postupu pozemků povinen, s druhé strany. Jedině tyto spory mezi obcí a parcelantem, resp. stavebníkem a adjacentem má § 25 vůbec a tedy i jeho třetí odstavec na zřeteli.

Je tedy otázka, zdali st-ľ vznesl před zem. úřad spor ve smyslu § 25. O takovém sporu dalo by se mluvíti, kdyby obec od st-ľe požadovala podle některého z ustanovení §§ 22—24 postup pozemků k ulici, a st-ľ tomu odporoval. St-ľ domáhal se však výroku, že třetí osoby, to jest stavebníci, kteří zastavěli určité pozemky, jsou povinni obci postoupiti pozemky k ulici, a to nikoli podle některého z ustanovení §§ 22—24 stav. ř., nýbrž na základě ujednání, jež bylo podle tvrzení stížnosti učiněno ve stavebním řízení konsensním mezi st-ľem a zmíněnými stavebníky a to za souhlasu obce. Je jasno, že otázka, jejíhož rozhodnutí se st-ľ u zem. úřadu domáhal, je otázka zcela jiná, než na jakou se kompetenční předpis § 25 vůbec a tedy i jeho třetí odstavec vztahuje.

Není-li však zem. úřad podle § 25 odst. 2 povolán rozhodovati o otázce st-ľem jemu předložené, pak padá samozřejmě i otázka procesní legitimace st-ľovy, která za této právní situace ani nemůže vzejítí. Důsledně je také bezdůvodná stížností uplatňovaná námitka vadnosti řízení, neboť nešlo-li vůbec o spor ve smyslu tohoto ustanovení, nemůže býti řeči o procesních vadách tohoto sporu.

Po těchto úvahách bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž soud mohl a směl se zabývati otázkou, jakou cestou mohl by snad st-ľ s úspěchem uplatňovati svůj tvrzený právní nárok proti stavebníkům, aby uliční pozemek ve smyslu zmíněného ujednání při komisi stavební prý uzavřeného, obci postoupili. — — — — —